నివురుగప్పిన నిప్పు

"కావ్యశ్రీ"

శేషగిరి సినీమా చూస్తున్నాడన్న మాటేగాని అతని మనసు మనసులో లేదు. చూడగా, చూడగా తన జీవిత గాథ తెరకెక్కిందా అన్న అనుమానం మరీ బలపడి పోవటంతో శేషగిరి పూర్తిగా మైమరచిపోయి గడిచిపోయిన కమ్మని జీవిత ఘట్టాల మధుర స్మృతులను నెమరు వేసుకొంటూ సినీమా అయిపోయిన సంగతి గమనించలేక చుట్టూ లేచిన జనాన్ని చూచి ఉలుక్కిపడి లేచినిలుచున్నాడు! రమణ కూడా లేచాడు. ఇద్దరూ బయటకు వచ్చి రమణ ఇంటివైపు నడవటం మొదలుపెట్టారు. శేషగిరి మకాం దూరంగా రైలు పట్టాల అవతల ఉండటంచేత ఎప్పుడు సినీమాకు వెళ్ళినా రమణ ఇంటి దగ్గర పడుకోవటం మామూలైపోయింది. దారిలో నీలిరంగు వేసిన కర్రస్తంభాల డాబా దగ్గరకు వచ్చాక రమణ వెనక్కి వెనక్కి తగ్గి ఆడాబా గుమ్మంలోనికి చూడటం యెందుకో శేషగిరికి అర్థం కాలేదు. ముందుకు వెళ్ళిన శేషగిరి ఒక అడుగు వెనక్కి వేసి తానూ చూడబోయాడు, ఆ డాబా వీధి గుమ్మంలోనుంచి లోపలకు! ఇంతలో రెండవ ఆటకు కంగారుగా వెళుతూ — గాలికెగిరి తన ముఖం మీద ముసుగుపడ్డ వాయిల చీర పైట తీసుకొంటూ తనవంక వయ్యారంగా చూచి చిరునవ్వు నవ్వి మల్లెపూల ఘుమఘుమలు వెదజల్లి వెళ్ళిపోయిన ఓ మిటారి పొంకాన్ని బింకాన్ని చూచి నీలిరంగు వేసిన కర్రస్తంభాల డాబా సంగతి మరిచిపోయాడు శేషగిరి. రమణ వచ్చేశాడు. ఇద్దరూ కలసి రమణ యింటికి వచ్చి ఎప్పటిలాగే చావిడిలో పడుకొన్నారు.

రమణ గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతున్నాడు. శేషగిరి జాగ్రదవస్థో స్వప్నావస్థో తెలియని అయోమయ స్థితిలో సినీమా రేపిన తీయని గాయాలు తలచుకొంటూ కళ్ళుమూసుకొని పడుకొన్నాడు. మధుమాసపు తొలి రోజుల మందపవనాలు మందయానల కేశబంధాల్లోని కుందపరీమళాలు తెచ్చి డెందానికి మరింత ఆనందం కూరుస్తుంటే శేషగిరి హృదయాంతరాళంలోని జ్ఞాపకాలు అగాధాలలో పడి సుడిగుండాలు తిరుగుతున్నాయి. "పాలిపోయిన బుగ్గలమీద కన్నీళ్ళు బారలు కట్టి ప్రవహిస్తుంటే ముడివీడిన జుట్టు మూపుమీద చిందరవందరగా పడివుండగా, కోడి తగించిన లైటుపట్టుకొని వచ్చి తన దగ్గర నిలుచుని నీళ్ళునిండిన కళ్ళతో తనవంక చూస్తున్న లక్ష్మి" కనుపించగానే త్రుళ్ళిపడి లేచాడు శేషగిరి. అతనలా లేస్తూండగనే లైటు ఆర్పినట్టుగా గదిలోవున్న కాంతి మాయమై చీకటిమయమయింది. లోపల ఎవరో గది తలుపులు గడియవేసినట్లు చప్పుడయింది. తాను చూచింది కలో నిజమో తేల్చుకోలేకపోయాడు శేషగిరి. ఇన్నాళ్ళకు లక్ష్మి కలలోనైనా కనుపించినందుకు సంతోషింపబోయాడు శేషగిరి. కానీ మరుక్షణంలోనే లక్ష్మి కన్నీళ్ళు గుర్తుకువచ్చి పడుకొన్న మంచంలోనే క్రుంగిపోయాడు.

శేషగిరి బదిలీఅయి ఆ వూరు వచ్చినప్పటినుంచి రమణ, గిరి స్నేహంగావుంటున్నారు. ఆ వేళ ఆదివారం కావటంతో షికారుకు బయలుదేరిన మిత్రులు గోదావరి వద్దున దూరంగా, వేసవి యెండలకు నీరెండి బయలుపడ్డ యిసుక తిన్నెమీద కూర్చున్నారు. శుక్లపక్షపు పంచమ చంద్రుని లేత వెన్నెలలో నదిమతల్లి జలతారు చీర కట్టినట్లుగా మెరుస్తూంది.

"ఏరా శేషగిరీ! ఇక బ్రతుకంతా బ్రహ్మచారిగా నే గడపదలచావా?"

"నువ్వెన్నిసార్లడిగినా సమాధానం మారదు రమణా! చెప్పానుగా అవునని"

కాస్సేపు నిశ్శబ్దంగా శేషగిరి వంకచూచి సిగరెట్టు అగిపెట్టె తీశాడు రమణ.

"పోనీ నువ్వు చెపుతానన్న కథ యివాళయినా చెపుతావా?"

"ఏకథ?"

"అదే! నువ్విలా బ్రహ్మచారిగా వుండటానికి కారణమైన కథ!" అంటూ సిగరెట్టు వెలిగించటానికి

అగ్గిపుల్లగీశాడు రమణ! ఆ వెలుతురులో రమణ యెడమ చేతి మణికట్టుకు క్రిందవున్న కాలిన మచ్చచూచి మచ్చ మాయదనే సత్యాన్ని తలచుకొని నిట్టూర్చి అడిగాడు శేషగిరి!

"నీ యెడమచేతి మణికట్టుక్రింద ఆ మచ్చేమిటి రమణా!"

"చిన్నప్పుడు తెలియక నిప్పు తీసుకొందామని కుంపట్లో చేయిపెడితే కాలిందట! అదిసరిలే! నీ కథ ప్రారంభించు"

శేషగిరి బరువుగా నిట్టూర్చి కథ చెప్పటం ప్రారంభించాడు.

"మా స్వగ్రామం చల్లపల్లి, శుద్ధ పల్లెటూరు. చదువుకోసమని మా పినతల్లిగారింటికి పంపించారు నన్ను. అక్కడ 8వ ఫారము చదువుచుండగా నా జీవిత శకటం తొలిసారిగా పట్టాలు తప్పింది. మా చిన్నాన్న హైస్కూలు టీచరు కావటంవల్ల, మా యింట్లోనే అద్దెకు వచ్చిన డిప్యూటీ తాసిల్దారుగారి అమ్మాయి అమీరున్నీసా కూడా నాతోబాటు మా చిన్నాన్నదగ్గరే చదువు ప్రారంభించింది. అప్పటికి నాకు పదిహేనేళ్ళుంటాయి. అమీర్ నాకన్న పెద్దదో చిన్నదో తెలియదుగానీ శారీరికంగా పెద్దవాళ్ళలోనే జమకోస్తుంది. అర్ధసంవత్సరపు పరీక్షలయిపోయాయి. సంక్రాంతి పండుగ సెలవులు. ఒకనాటి సాయంకాలం మరీ చలిచలిగా వుంది. నేను మా రీడింగు రూములో ఒంటరిగా కూర్చుని జాషువాగారి స్మశానవాటిక చదువుకొంటున్నాను. అమీరున్నీసా వచ్చింది. ఆనాడు ఆమె పెదవులమీద చిరునవ్వు ముఖంలోని నూతన వికాసం ప్రతిక్షణం చూస్తున్న నాకే క్రొత్తగా తోచింది. తెలియనివాళ్ళెవరూ ఆమెను మహమ్మదీయ కన్య అనుకోరు. అచ్చంగా హిందూ బాలికలాగే వుంటుంది బొట్టు మినహాయిస్తే! వస్తూనే నా యెదురుగా నిలుచుని గిరీ ప్రేమంటే యేమిటంది? "నాకు తెలియదు" అన్నాను. "నేను చెప్పనా" అంది. చెప్పమన్నాను. వెంటనే నా రెండు చేతులు పుచ్చుకొని తన మెడకు చుట్టబెట్టుకొని నన్ను తన గుండెలకద్దుకొని బలంగా కౌగిలించి ముద్దుపెట్టుకుని "ఇదే ప్రేమంటే!" అంది. అప్పటికి ఇంచుమించుగా నేను మూర్ఛపోయిన స్థితిలో వున్నాను. వళ్లంతా గగుర్పాటుతో వేడెక్కిపోయింది. రక్తపు పోటుతో మెదడులోని నరాలు బ్రద్దలవుతాయేమో అనుకొన్నాను. చలిజ్వరం వచ్చినవాడిలా గజగజలాడిపోయాను. "అదేమిటి గిరీ అలా అయిపోతావేం?" అంది నా గడ్డం పట్టుకొని. అప్పటికి పూర్తిగా తెలివొచ్చింది. ముద్దు పెట్టుకొన్న బుగ్గ తడుముకొంటూ "ఛీ ఛీ" అన్నాను. అమీరు చిన్నబుచ్చుకొని వెళ్లిపోయింది. ఆ రాత్రి భోజనము, చదువు యెలాగో అయిందనిపించి పెందలకడే ప్రక్క చేరాను. ఎంత ప్రయత్నించినా నిద్దర రాలేదు. అప్పుడే వలయాలు నిర్మించుకొంటున్న ఆమె వక్షోజసంస్పర్శలు నాగుండెల కింకా గిలిగింతలు పెడుతూనే వున్నాయి. ఆ సంగతి తలచేకొలదీ నాలో ముగ్ధకాంక్షలు గుబాళింపసాగాయి. ఆ పరిష్వంగానుభవంతో నరాల్లో ఉప్పెనలా రక్తం ప్రవహించింది. కణకణాల్లోను ఆ అనుభూతి మరలా మరల పొందాలనే కోరిక క్రమక్రమంగా బలీయం కాజొచ్చింది. నా నూతన యౌవన ప్రదోష రేఖలతో బాటు తూర్పునకూడా అరుణారుణ రేఖలు ప్రస్ఫుటించాయి. తెల్లవారి ఉన్నీసాముఖం చూడటం యెలాగా అని నాలో నేనే తత్తరపడిపోతున్నాను. ఆమెమీద యింతకుముందెన్నడూ లేని యేదో అధికారమమకారం — ముసకచీకటిలాగ గుండెల్లో ముసిరి, సిగ్గుదొంతరలు మంచుతెరలులాగ క్రమ్మసాగాయి. నేనంత బాధపడుతూవుంటే యింకా యేడుగంటలు కాకుండానే అమీరున్నీసా అప్సరసలా తయారై వచ్చి చిరునవ్వుతో "ఏం గిరీ! కళ్ళెర్రగావున్నాయి రాత్రి నిద్దరపట్టలేదా" అని కిలాకిలా నవ్వేసింది. ఆమె ధైర్యానికి నిబ్బరానికి అబ్బురుపోతూ తలవంచుకొని వెళ్ళిపోయాను.

ఆనాటినుంచీ అటువంటి తరుణం యెప్పుడు వస్తుందా అని యెదురుచూస్తూ నేవున్నాను. అప్పట్లో నా కా విషయాన్ని ప్రస్తావించే ధైర్యము లేకపోయింది. కోరికకంటె పిరికితనం బలీయమయింది. ఆమే సాహసిస్తే బావుండుననుకొనేవాడిని. నాకిష్టం లేదనుకొందోయేమో నా బాధ తెలియనట్లుగా వూరుకొంది. ఆ పిరికితనంతోనే మూడుమాసాలు మహాబాధగా మనసు మనసులో లేకుండా నిర్జీవంగా గడిపాను. పెద్ద పరీక్షలైపోయాయి. అనుకోనకుండా పిడుగుపడింది. ఆ ముందు వేసవిలో అమీరు తండ్రి డిప్యూటి తాశిల్దారుగారు స్వయంగా నడుపుతున్న జీపురోడ్డుప్రక్క చెట్టుకు ఢీకొని హాస్పిటల్లో చేరక

ముందే మరణించాడు. అమీరుకు తల్లి లేదు. అలా జరిగిన మరునాడే అమీరుని వాళ్ళ తమ్ముణ్ణి తీసుకొని వాళ్ళమ్మమ్మ తన యింటికి కాకినాడ వెళ్ళిపోయింది.

నాలో తుఫాను చెలరేగింది. మరుగునపడివున్న మమతలు బయటపడసాగాయి. అమీరున్నీసా వెళ్ళిపోవటంతో నా హృదయంలోని ముగ్ధవాంఛా పారిజాత పరీమళమంతా దుఃఖితమున్నగా మారిపోయింది. ప్రపంచమంతా చీకటిగా తోచింది. పాతికమంది పిల్లాపెద్దలతో కిటకిటలాడే మా చిన్నాన్నగారింట్లో నేను భరింపరాని ఒంటరితనంతో బాధ పడేవాడిని! నా హృదయంలో వాంఛాదుఃఖాలు రెండూ ఒకేసారి గంగాయమునల్లాగ కలసి పెనవేసుకొని మథింప జొచ్చాయి." అని నిట్టూర్పి ఆపుచేశాడు శేషగిరి.

"ఇంతకూ నువ్వు కథ చెపుతున్నావా కవిత్వం చెపుతున్నావా?"

"ఆనాటి నా హృదయంలోని బాధ అర్థమయ్యేటట్లు వర్ణించాలంటే భాష దొరకటంలేదు రమణా. నేను వాడిన పదాలు నా భావము ముందు చాలా పేలవాలు"

"సరే తర్వాత కథ కానీయ్" అన్న రమణ మాటలతో తిరిగి చెప్పసాగాడు శేషగిరి.

"ఆ జ్ఞాపకాలతో నే తర్వాత సంవత్సరంకూడా గడిపాను. ఆ సంవత్సరంలో ఒక్కసారయినా అమీరును చూడలేకపోయాను. కనీసం ఆమె దగ్గరనుంచి ఉత్తరమైనా రాలేదు. నేనూ వ్రాయలేదు. స్కూలు ఫైనలు పరీక్షలు బాగానే వ్రాశాను. సెలవులలో కూడా స్వగ్రామం వెళ్లకుండా అక్కడే వుండి హిందీ చదువుతున్నాను. నా హృదయానికి నిజమైన వసంత ఋతులక్షణాలప్పుడే పొడచూపాయి. మా యింటి యెదురుగావున్న వారమ్మాయి పెళ్లికి వాళ్ళ చుట్టాలొచ్చారు. మావాళ్లందరితో బాటు నేనూ వెళ్ళాను పెళ్ళికి. పెళ్లికొడుకు తాళికట్టే ఆ సుముహూర్తములో అప్రయత్నముగా పేరంటాళ్ళలో నిలుచున్న ఓ అమ్మాయివంక చూశాను. అప్పటికే ఆ అమ్మాయి నావంక చూస్తూవుంది. "ఆగండోయ్ భజంత్రీలు" అని పురోహితుడు అరిచేవరకూ మేమలా ఒకరినొకరు చూచుకొంటూనే వున్నాం. పెళ్ళయిపోయిన పది రోజులవరకూ ఆ అమ్మాయి అక్కడే వుంది. ఆ పది రోజులలో మా పరిచయం రహస్య సమావేశాలవరకు వచ్చింది. ఒకనాటి సంధ్యాసమయంలో లక్ష్మితో నేను "పెళ్లంటూ చేసుకొంటే నిన్నుతప్ప మరెవ్వరిని చేసికోను" అని ప్రమాణం చేశాను. ఆమె చటుక్కున వంగి నాపాదాలకు నమస్కరించింది.

"ఆ అమ్మాయిపేరు లక్ష్మా?"

"అవును. అసలు పేరు చాల పెద్దదట. అందుకందరూ చివరనున్న లక్ష్మి అనే పిలిచేవారు. నేనూ అంతే"

"ఊఁ తర్వాత"

"నాలో పరవళ్లుత్రొక్కే ప్రేమప్రవాహమంతా ఆమె పాదాలదగ్గరకు ప్రవహించింది. మా రహస్యసమావేశాలు ఎలాగో బయటకు పొక్కాయి. పెద్దలవరకూ ప్రాకాయి. మా చిన్నాన్న నన్ను సన్న సన్నగా మందలించాడు. ఆరాత్రి వాళ్ల తమ్ముడు కృష్ణారావుచేత చీటీ పంపించింది లక్ష్మి ఒక్కసారి మాట్లాడమని. ఆ మరునాడే తను యింటికి వెళ్లిపోతూ వుందట అనుకొన్నట్లుగానే మా పెరటిలో పశువులశాల అవతల గడ్డిమేటి ప్రక్కనుకూర్చుని లక్ష్మి రాకకోసం యెదురుచూస్తున్నాను. "పాలిపోయిన బుగ్గలమీద కన్నీళ్లు చారలుకట్టి ప్రవహిస్తుంటే, ముడివిడిన జుట్టు మూపుమీద చిందరవందరగా పడివుండగా కొడి తగించిన లైటు పట్టుకొనివచ్చి, నీళ్లు నిండిన కళ్లతో నావంక చూస్తూ చటుక్కున నా కాళ్ళకు నమస్కరించింది. ఆమె నోదార్చటం యెలానో నాకు తెలియలేదు. సంగతులన్నీ చెప్పింది. మా ప్రణయగాథ బయట పడినందువల్లనే తనను బలవంతంగా పంపించేస్తున్నారట! మేమలా మాట్లాడుతూవుండగానే ఎవరో ముసలమ్మవచ్చి లక్ష్మిని రెక్కపట్టుకొని లాక్కుపోయింది. అప్పటినుంచి యిప్పటివరకూ లక్ష్మి నాకు కనుపించనేలేదు.

"లక్ష్మిని పెళ్ళాడటానికి మీవాళ్లు అంగీకరించలేదా?"

"లేదు"

"ఎందుకనీ?"

"వాళ్లనాన్న జూదగాడట! వ్యభిచారట! ఆసంబంధం మాకు సరికాదట."

"లక్ష్మికి పెళ్లియిందా"

"అయిందట"

"ఏ వూరు?"

"సామర్లకోట"

రమణ యెందుకో గతుక్కుమన్నట్లయాడు. అనుమానిస్తూ అడిగాడు.

"లక్ష్మి పుట్టిల్లు ఏవూరు?"

"రాజవరం"

"రాజవరమా" యీసారి నిజంగా కంగారు పడ్డాడు రమణ!

"ఏం అలా అడుగుతున్నావు?"

"ఏం లేదు. మా అత్తివారుకూడా రాజవరమేగా! మీ లక్ష్మిని నే నెరుగుదు నేమో అని"

"అవును మీ అత్తివారుకూడా ఆవూరే కాబట్టి నీకు తెలియక పోయినా మా చెల్లాయికి తెలిసి వుంటుంది! ఇంటికివెళ్లాక కనుక్కో. లక్ష్మి యెలా వుందో"

"అలాగే! లక్ష్మి మొగుడిపేరు తెలుసా?"

"తెలియదు"

"తండ్రిపేరు"

"వెంకన్న"

రమణముఖంలో రంగులు మారుతున్నాయి. ఉన్నట్టుండి ఒక్కసారిగా నవ్వి అన్నాడు.

"ఓరి! చంపావుపో! వాళ్లిల్లు మా అత్తివారి యింటిప్రక్కనే! నీ లక్ష్మి నా ఆవిడ ప్రాణస్నేహితులు కూడాను. ఇద్దరూ ఒకటే అన్నట్లుంటారు. అయితే ఫరవాలేదు నీ లక్ష్మి సుఖంగానే వుంది"

"అదే నాకు కావలసింది. ఆమె పవిత్రతే ఆమెను కాపాడుతుంది. అన్నిసార్లు రహస్యంగా కలుసుకొన్నా ఒక్కసారికూడా ఆమెను నేను స్పృశించలేదు. నిప్పులాంటిది మనిషి" రమణ యీ మాటలువింటూ ముఖం త్రిప్పుకొన్నాడు. కాస్సేపు నిశ్శబ్దం తాండవించింది. చివరకు రమణ రావే అడిగాడు,

"మరి అమీరున్నీసా యేమయింది?"

"చెపుతున్నాగా కంగారుపడకు" అని తిరిగి ప్రారంభించాడు శేషగిరి.

"స్కూలుఫైనలు ప్యాసయ్యాను. మా మేనమామ కూతురునిచ్చి పెళ్లిచేయాలని పెద్దలలో ఉద్దేశాలు బయలుదేరాయి. చదువు పూర్తయేవరకూ పెళ్లిమాట తలపెట్టవద్దని చెప్పి అంతలో కాలేజీలు తెరవటంవల్ల కాకినాడవెళ్లి కాలేజీలో చేరాను. నా జీవితానికి కళ వెలుగులేదని దృఢనిశ్చయంతో బలవంతంగా యిక చేసేదిలేక ఇంటరు చదవటం మొదలుపెట్టాను. మొదటి సంవత్సరం అయిపోయింది. వేసవి సెలవలలో స్వగ్రామం వెళ్లటానికిష్టంలేక మా పిన్నిగారి యింటికి వెళ్లాను. ఒకనాడు సాయంకాలం అలా బయటకు వెళ్ళి తిరిగి వచ్చేటప్పటికి నా పాత రీడింగురూములో నేను పడుకొనే మంచం మీద కూర్చుని మా పిన్నితో మాటలాడుతున్న ఒక స్త్రీవ్యక్తిని చూచి నేను గుమ్మంలోనే నిలబడిపోయాను. సంపంగి గుత్తిలా కుందనపు బొమ్మలా, పచ్చగా బొద్దుగా మిలమిలలాడుతున్న యెప్పుడో చూచిన ముఖాన్ని పోల్చుకొంటూ నిలుచున్న నన్ను చూచి ఆమె నవ్వుతూ అంది "ఏం గిరీ! మరిచిపోయావేమిటి _"

"మన అమీరున్నీసారా" అంది మా పిన్ని! సరిగా అప్పటికే నేనూ పోల్చుకొన్నాను. ముగ్గురం కూర్చుని కబుర్లు మొదలుపెట్టాం. అమీరు హయ్యరు గ్రేడు ట్రయినింగు చదివిందట. సెలవు లాఖరున పంతులమ్మగా పనిలో ప్రవేశిస్తుందట.

ఆ రాత్రి మరల నాలో వ్యధ ప్రారంభమయ్యింది. అమీరును చూచినప్పటినుంచి ఆ నాటి యేడుపుముఖంతో లక్ష్మి నా కళ్ళలో మెదలటం ప్రారంభించింది. లక్ష్మికి అప్పటికే పెళ్లి అయిపోయిందని విన్నాను. ఎంత మానదామన్నా ఆమె తలపులు నన్ను వెంటాడుతూనే వున్నాయి ఆ ఆలోచనలతోనే తెల్లవారుఝామున సన్నగా మగత కునుకు పట్టింది. దెయ్యంపట్టినట్లుగా ఉక్కిరిబిక్కిరై కళ్లు తెరిచేటప్పటికి అమీరు నీసానా బుగ్గమీద ముద్దుపెట్టుకొంటూవుంది. ఆవేశం అణుచుకోలేక మారు మాటలాడలేకపోయాను. నేనుచేసింది తప్పే! అయినా నిజం చెపుతున్నాను. అప్పట్లో ఆమె కౌగలినుండి తప్పించుకోవటం నా చేత కాలేదు. అసలు తప్పించుకోవాలని దృష్టి రానేలేదు నాకు—...మరునాడు ప్రొద్దుట ఎండెక్కి మెలకువవచ్చి తలగడమీద వలిగి పడివున్న మల్లెపూలచెండును గుండెలమీద చెమట కంటికొనివున్న తెగబారెడు నిద్దపు సోగవెండ్రుక కంగారుగా తీసి బయటకు పారేస్తుంటే మా పిన్ని వచ్చి "అమీరువెళ్ళిపోయిందిరా! నీతో చెప్పమంది." అంది. అమీరు విచిత్ర మనస్తత్వం అర్థంగాక తెల బోయాను. ఇలా జరిగి ఆరేళ్లయింది. అప్పటినుంచీ

యిప్పటివరకూ అమీగు కనుపించలేదు. కానీ ఒక రంగూను వ్యాపారితో లేచిపోయిందని, మరలవచ్చి ఒక కారు డ్రైవరుతో వుంటుందని కబుర్లు విన్నాను. ఇప్పుడెక్కడుందో తెలియదు. లక్ష్మిసంగతి అసలు తెలియనే తెలియదు. ఈ ఆరు సంవత్సరాల నుంచీ పెళ్ళిచేసుకోమని మా వాళ్లు పోరాడుతూ నేవున్నారు. నేనిలా గేవున్నాను. ఇది నా కథ!" అని ముగించాడు శేషగిరి. ఇద్దరూ యిళ్లకు వెళిపోయారు.

శేషగిరి పనిచేస్తున్న ఆఫీసులోవున్న టైపిస్టు కృపాబాయికి శేషగిరి అంటే అటువంటి భావం యెందుకు కలిగిందో ఆమెకు కూడా తెలియదు. ఎప్పుడూ యెగుపెక్కి వుండే కళ్ళని యేక్షణం చూచినా కోపంగా కనుపించే అతని ముఖమంటే తన కెందుకింత యిష్టంకలిగిందా అని కృపాబాయి చాలా సార్లు ఆలోచించింది. కాని సమాధానం దొరకలేదు. ఆవేళ మధ్యాహ్నం లంచ్ టైములో ప్యూనువచ్చి రమణను శేషగిరిని కృపాబాయి పిలుస్తున్నారని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు! మిత్రుల చిరునవ్వులు లెక్క చేయకుండా యిద్దరు టైపింగు రూములోకి వెళ్ళారు. అప్పటికే టిఫిన్లు పెట్టిన ప్లేట్లు, కాఫీ వీరి కోసం యెదురు చూస్తున్నాయి ఉభయకుశలోపరి ప్లేట్లు కప్పులు కాళీలయ్యాయి. ఇంతలో ద్వారకా లంచ్ హోంనుంచి యెవరో ఫోనులో రమణను పిలుస్తున్నారని ప్యూను కబురు తెచ్చాడు. రమణ మేనేజరు దగ్గర సెలవు తీసికొని ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఇవాళ మనం సినీమాకు వెళ్ళాలి" గోముగా అడిగింది కృపాబాయి.

"దానికేం? అలాగే" అన్నాడు శుద్ధసత్వ పదార్థం లాగ.

"అయితే ముందు మా యింటికి రండి! అక్కడ నుంచి యిద్దరం కలసి వెళదాం"

"సరే" అని శేషగిరి అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోతూ వుండగా అతనితో పనిచేస్తున్న మరొక గుమాస్తా ఇబ్రహీం అలా వెళుతూ గుసగుస చూశాడు. కృపాబాయి సన్నని మృదువైన చేతి వ్రేళ్ళు విజయ గర్వంతో టైపుమిషను కీ బోర్డు మీద ఉత్సాహంగా నాట్యమాడాయి.

అయిదు కాగానే ఆఫీసునుంచి బయటకువచ్చి ఇండియన్ కాఫీ హౌసులో కాఫీ త్రాగి తిన్నగా కృపాబాయి యింటికి వెళ్ళాడు శేషగిరి. అప్పటికి సినీమాకు వెళ్ళటానికి సిద్ధంగా లేదామెడ! పదినిముషాలు కూర్చోమని చీర సింగారించుకొని 8 గంటలకు వచ్చింది. ఇక తొలి ఆట లాభం లేదు కాబట్టి రెండవ ఆటకు వెళదామంది. సరే అన్నాడు! మరొక అరగంటలో అయిదారు రకాల స్వీట్సు—పళ్లు—పాలు పట్టుకొచ్చి తినమనికూర్చుంది. వద్దంటే ససేమిరా తిని తీరాలంది. చేతులు పట్టుకొంది. గడ్డం పట్టుకొని బ్రతిమాలింది. అవన్నీ చేయాలని చేస్తున్నట్లుగా స్పష్టంగా తెలుస్తూనే వున్నాయి. ఆ బాధ తప్పించుకోవాలని యిష్టం లేకపోయినా ఆమె చెప్పినట్లు చేయక తప్పింది కాదు శేషగిరికి అప్పటికి తొమ్మిదయింది. ఇద్దరూ సినీమాకు బయలు దేరారు. హాలుదగరకు వెళ్ళేటప్పటికే ఆట ప్రారంభ మయ్యింది. ఇద్దరూ లోపలకు వెళ్ళి కూర్చుంటూ వుండగా వెనక సీటులో గాజులు గలగలలాడాయి. శేషగిరి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. ఆ వెనక సీట్లో ఆవిడ ముఖం ప్రక్కకు త్రిప్పుకొని పైట చెంగు ఓరగా ముసుగుపెట్టుకొంది. అంతవరకూ ఆవిడ ప్రక్కను కూర్చున్న తను చటుక్కన లేచి వెళ్ళిపోయాడు. ఆటజరిగిపోతూవుంది. ఇంటర్ వల్ లో లైటు వెలగానే వెనక్కి తిరిగి చూశాడు గిరి. ఆ వెనక సీట్లో ఆవిడ లేదు. ఆమె ప్రక్కతను తిరిగి రానే లేదు. సినీమా అయిపోయింది. శేషగిరి లేచి చూశాడు. ఆ వెనక సీట్లో ఆవిడ లేదు. అతను కృపాబాయిని రిక్షా ఎక్కించి వంటరిగా రమణ యింటికి నడక ప్రారంభించాడు. కొంతదూరం వచ్చేటప్పటికి తన వెనకాల యెవరో వస్తున్నట్టుగావుందని ఆగి చూశాడు! పరిచితు లెవరూ లేరు. ఎవరో ఆడవాళ్లు—అన్నట్లు ఆ వెనక సీట్లో ఆవిడ ఇంకా ముఖానికి ముసుగుతోనే వస్తుంది. ఈమె యిల్లుకూడా యిటే కాబోలు ననుకున్నాడు. ఇంతలో నీలిరంగు వేసిన కర్రస్తంభాల డాబాదగరకు వచ్చాడు! అలవాటయినటుగా అటు చూశాడు. తలుపులు వేసివున్నాయి. ముందుకు నడిచాడు. "శేషగిరీ" అన్న ఆడగొంతుకు పిలుపువిని అదరిపడి ఆగి వెనక్కి చూశాడు. ఎవరూ లేరు. ఆ నీలిరంగు వేసిన కర్ర స్తంభాల డాబా తలుపు లెవరోతీస్తున్నారు! చూస్తున్నాడు! మరలా వినిపించింది అదేపిలుపు "గిరీ". ఆశ్చర్యం! ఆవిడే! తన వెనకసీట్లో ముసుగు వేసుకుని కూర్చున్న ఆవిడే ఆ నీలిరంగు వేసిన కర్ర స్తంభాల

డాబా తలుపులుతీసి తనను పేరుపెట్టి పిలుస్తూవుంది. విస్తుబోయాడు. డాబాలో లైట్లు వెలిగాయి. ఆ మెర్క్యురీదీపపు కాంతిలో ఆమె బంగారపుముద్దలా మెరుస్తూవుంది. "అమీర్" అని గట్టిగా అరవాలనుకున్నాడు. కాని నోరు పెకలిరాలేదు. ఈసారి ఆమె చేతితో సైగచేసి రమ్మంది. యాంత్రికంగా నడిచి లోపలకువెళ్ళాడు. ఆమె తలుపులు గడియపెట్టింది.

"తలుపువేస్తావేం?"

"నక్కలు రాకుండాను"

"మరి మీఆయన రాడా"

"వచ్చినవాడే మా ఆయన."

"అంటే" అమీరున్నీసా దాపరికంలేకుండావున్న సంగతులన్నీ యదార్థంగా చెప్పింది తను చేసిన తప్పులు. తత్ఫలితంగా తానిప్పుడు అనుభవిస్తున్న నరకం వివరించింది. తనదగ్గరెంతడబ్బుందో కూడా చెప్పింది.

"మరి సినీమాలో నీప్రక్కన కూర్చున్నదెవరు?"

"నాకు తెలియదు. హోటలుకు భోజనానికి వచ్చేవాళ్లే చిరునామాలు భోజనంపెట్టేవాడికెందుకు? డబ్బిచ్చుకుని అన్నంపెడతాడు! అంతే" శేషగిరి మాట్లాడలేకపోయాడు.

"నీకు పెళ్ళయిందా" అడిగింది.

"లేదు" అన్నాడు.

"చేసుకోవా?"

"ఊహూ"

"ఎందుకని."

"ఇష్టంలేక"

"ఇందాక నీతో సినిమాకువచ్చిన అమ్మాయెవరు?"

"మా ఆఫీసులో టైపిస్టు."

"ఆవిడతో యెందుకొచ్చావు?"

"రమ్మంది."

"ఎవరు రమ్మంటే వాళ్ళతో వచ్చేస్తావా?"

శేషగిరి మాట్లాడలేకపోయాడు.

"గిరీ! నా జీవితంనుంచి నీవు నేర్చుకోవలసింది చాలా వుంది. ఒక్క తప్పటడుగు ఎన్ని అనర్థాలు తెస్తుందో నాకు తెలుసు."

ఈసారికూడా శేషగిరి మాట్లాడలేదు.

"ఈరాత్రి యిక్కడ పడుకొంటావా?"

"ఊహూ! వెళ్ళిపోతాను."

"సరే! అమ్మ కులాసాగావుందా."

"ఆ!"

"ఒక్కమాట! నీతో చెప్పాలని యెన్నాళ్ళనుండో అనుకొంటున్నాను. దైవసాక్షిగా చెప్పాలంటే నా యీ అధోగతికి కారణం నువ్వు! ఇలా అంటున్నానని కంగారుపడకు! నా తొలియౌవన పూజలు నీకర్పించాలనుకున్నాను. కానీ నీవు నిరాకరించావు! ఆ వ్యథతో కాలుజారి తప్పుడు మార్గం పట్టాను. అయినప్పటికీ నీమీది వ్యామోహం నాకు చావలేదు. అందుకే ఆనాటి తెల్లవారుఝామున అలా చేశాను. అప్పుడేకాదు యెప్పటికీ నా హృదయం నీదే! కానీ యిప్పుడు నువ్వు కావాలన్నా నా వంటిమీద చేయి వేయనివ్వను. నా శరీరం యిప్పుడు రోగమయం; నా మనసు, నాకున్న సర్వస్వం నీది. నీకే క్షణంలో కావలిసే ఆ క్షణంలో వచ్చి పట్టుకువెళ్ళు. వేలు సంపాదించాను."

"నాకెందుకు?"

"ఏమో నాకు తెలియదు. నాకు నీవు తప్ప మరెవ్వరూ లేరు. నా మనసు నెప్పుడో నీకంకితం చేశాను. నా సంపదకూడా నీదే" అమీరు మనస్తత్వం అర్థంగాక తెల్లబోయి నిలుచున్నాడు శేషగిరి.

"సరే వెళ్లు! త్వరగా వెళ్లు! నిన్ను చూస్తూవుంటే నాకు పాడుబుద్ధి పుడుతుంది. వెళ్ళిపో! కానీ నేను చనిపోయేలోగా వచ్చి యీ ఆస్తి అంతా పట్టుకుపో! వెళ్లు గిరీ" ఆమె ఉద్రేకం అర్థంకాలేదు.

"అమీర్" అన్నాడు గట్టిగా.

"నీ అమీరున్నీసా చచ్చిపోయింది. ఇప్పుడీ శరీరం పేరు తాయారు."

"పేరు మార్చుకొన్నావా?"

"అవును."

"ఎందుకు?"

"ఇక్కడి అవసరం అటువంటిది. నీకు తెలియదులే! వెళ్ళు." అంది. అతను మాట్లాడకుండా బయటకు వచ్చాడు. వెంటనే తలుపులు తప్పుకుని గడియ వేసుకొంది లోపల! ఆ యింటిమెట్లు దిగుతూవున్న శేషగిరినిచూచి రోడ్డుమీదవచ్చాడేవాళ్లు చిలిపిచిలిపిగా నవ్వారు. వాళ్ళనవ్వుకు కారణం అర్థంకాకపోయినా అయినటుగానే తలపంకించి రమణ ఇంటివైపు నడిచాడు శేషగిరి. అప్పటికే రమణ హాల్లో పడుకొని నిద్రపోతున్నాడు. శేషగిరికూడా ప్రక్కనున్న మడత మంచంమీద నడుంవాల్చి తాయారుగా మారిన అమీరున్నీసాను తలచుకొంటూ నెమ్మదిగా నిద్రలోకి జారిగిపోయాడు. లోపల యేదో గడియతీసిన చప్పుడై

రమణకు మెలకువ వచ్చింది. నెమ్మదిగా కాంతి తాము పడుకొన్న చావిడిలోకి వస్తున్నట్లయి, కన్నులు మూసుకొని దొంగనిద్ర నభినయించాడు రమణ. ఒక అమ్మాయి పాలిపోయిన బుగ్గలమీద కన్నీళ్ళచారలు కట్టి ప్రవహిస్తూవుంటే ముడివీడిన జుట్టు మూపుమీద చిందరవందరగా పడివుండగా కొడి తగ్గించిన లైటు పట్టుకొనివచ్చి శేషగిరి పాదాలదగ్గర నిలుచుని నిలుచుని నీళ్ళునిండిన కళ్లతో గిరివంక చూచింది. ఇంతలో లోపల యేదో చప్పుడు కావటంతో చటుక్కున లైటార్పి తన గదిలోకివెళ్ళి వెంటనే గడియపెట్టుకొంది. ఈ దృశ్యమంతా నిద్రపోయినట్టుగా నటిస్తూ చూచిన రమణకు ఇక నిద్ర పట్టలేదు. ఆలోచిస్తూ ఆ రాత్రంతా జాగరం చేశాడు.

ఆ మర్నాడు రమణ కాజువల్ లీవు ఎందుకు పెట్టాడో అర్థం కాలేదు శేషగిరికి. ఆఫీసు టైము కాగానే ఇండియన్ కాఫీ హౌసులో కాఫీ త్రాగి రమణ యింటికి బయలుదేరిన శేషగిరి సాయంకాలం సినీమారోడ్డుకు షికారుకువచ్చి పలకరించే మిత్రుల నందరినీ సరుకొని తీరా రమణ యింటికి వెళ్ళేటప్పటికి ఏడున్నర అయింది. రమణ మామూలుగా వుండే చోట వీధి చావడిలో లేడు. కాస్సేపు అలాగే నిలబడి "రమణా" అనిగట్టిగా పిలిచాడు. శేషగిరిని చూచీ చూడగానే రమణతల్లి బావురుమంది. శేషగిరి అర్థంగాక కొయ్యబారిపోయాడు. రమణతల్లి యేడుపులో జరిగిన కథను టూకీగా తేల్చేసింది. "రమణ తన భార్యను ప్రొద్దుటనుంచీ నానా హింసలు పెట్టి కొట్టి చివరికి సాయంకాల ఆరుగంటలబండికి పుట్టింటికి ఒంటరిగా బలవంతంగా పంపించేశాడు."

"కారణ మేమిటి?"

"ఏమీ యెరగనట్టు యిలా అడుగుతా వేం? లక్ష్మిని నువ్వెరుగుదువటగా! పెళ్లికాకముందు మీరిద్దరు ప్రేమించుకొన్నారట. ఎంతపని చేశావు నాయనా! స్నేహంగా వుండివుండి మా యింటికే నిప్పుపెట్టావు!" అని గట్టిగా యేడవటం ప్రారంభించిం దావిడ. శేషగిరి కన్నులు చీకట్లు క్రమ్మాయి. భూకంపం వచ్చినట్టుగా భూమి జలదరించి పోయింది. నిలబడలేక చటుక్కున భూమ్మీద చతికిలబడ్డాడు. ఇంతలో ఆ ముసలావిడ యేడుపుతో కర్తవ్యం గుర్తుకువచ్చి "లక్ష్మీ" అని పెద్దగా కేకపెట్టి స్టేషనుకి పరుగెత్తాడు. అక్కడకు వెళ్ళాక తెలిసింది. బండి రెండు నిమిషాలు క్రితమే 8 గంటలకు వెళ్లిపోయింది. హతాశుడై అక్కడే కూలబడ్డాడు. "ఏం చేయగలను? ఏం చేయాలిప్పుడు." ఆ ప్రశ్నలే ప్రళయఘోషలా మారుమ్రోగుతున్నాయి అతని హృదయంలో. ఎంత వెదికినా జవాబు దొరకటంలేదు. మనసంతా వికలమైపోయింది. కేవలం జడపదార్థంలాగ - రాతిబొమ్మలా కూర్చుండిపోయాడు గాలిమాత్రం పీలుస్తూ. అలా యెంతసేపున్నాడో తెలియదు. "తన లక్ష్మి రమణ భార్యా?" ఏమిటీ విచిత్ర సంఘటన? ఏమిటి దీని పర్యవసానం? ఇంతలో మొదటి ఆట సినీమా అయిపోయింది. రోడ్డుమీదపోయే ఆడవాళ్ళ గొంతులో-ప్రతి గొంతులోను రమణ తల్లి నిష్ఠుర కఠినస్వరమే వినబడుతూవుంది. ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టుగా ఉవ్వెత్తుగా లేచాడు". "ఎలాగయినా సరే రమణకు నచ్చచెప్పాలి! లక్ష్మిని తీసుకురావాలి! వాళ్ళ కాపురం చక్క చేయాలి" ఉన్మాదంతో తూలాడు. సరాసరి రమణ యింటికి పరుగెత్తాడు. రమణ యింటివగిర లేడు! ఏమయ్యాడో తెలియదు. సినీమారోడ్డున వెదికాడు. లేడు రమణ! ప్రతిచోటా టిక్కట్టుకొని ప్రతి సినీమా హాలులోను వెదికాడు! కనుపించలేదు రమణ! అప్పటికే పన్నెండు దాటింది. అసలే భోజనం చేయకుండా వున్న శేషగిరి ఆకలి నీరసంతో ఆయాసంతో ఆవేశంతో తూలిపోతున్నాడు. ఎంత వెదికినా రమణ కనుపించలేదు. ఈ పాటికి యింటికివచ్చి వుంటాడేమో అన్న ఆలోచనరాగానే పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకొంటూ రమణ యింటివైపు బయలుదేరాడు. దారిలో నీలిరంగువేసిన కర్రస్తంభాల డాబా కనుపించగానే ఒక విచిత్రమైన ఆలోచన తట్టింది. "అమీరున్నీసా-కాదు. తాయారు దగ్గరున్న డబ్బుతెచ్చి రమణకిచ్చి లక్ష్మి నిర్దోషి, కాపురం చేసికొమ్మని బ్రతిమాలితే రమణ ఒప్పుకోవచ్చు." గబగబా మెట్లెక్కాడు! తలుపులు బిగించివున్నాయి. లోపలనుంచి సన్నగా మాటలువినరావటంతో కిటికీలోనుంచి తొంగిచూశాడు. అటు తిరిగి సోఫాలో కూర్చున్న పురుషహస్తం రెండు పదిరూపాయలనోట్లు ఎదురుగా నిల్చున్న తాయారు కందిస్తూవుంది. శేషగిరి గుండెలు అగ్నిపర్వతంలాగ బ్రద్దలయ్యాయి. నోట్లు అందిస్తున్న ఆ "యెడమచేతి మణికట్టుక్రింద చిన్నప్పుడు కాలినమచ్చ" స్పష్టంగానే కనుపించింది. ఇక చూడలేకపోయాడు శేషగిరి. వ్యామోహంలో వున్న పురుషుడు భార్య సౌశీల్యాన్ని, అనుమానించినమీద, ఇక భరించలేడు. దారంతెగిన గాలిపటంలా దిక్కులు తెలియకుండా బయలుదేరాడు శేషగిరి. గడియారస్తంభం, హాస్పిటలు, కాలేజీదాటి యింకా నడిచాడు. కృపాబాయి యింటిముందుగా వెళుతూ-అప్పుడే లోపలనుంచివచ్చి సైకిలెక్కి వెళ్ళిపోతున్న ఇబ్రహీంను సాగనంపి తలుపు వేసుకొంటున్న కృపాబాయి మసకగా కనుపించగానే సన్నగా నవ్వుకొన్నాడు. ఇంకా నడచి రైలుపట్టాలు దాటుతున్నాడు. కాలికేదో తగిలింది. చూచాడు. తెగపడిన స్త్రీ తల. పట్టాల కవతల మొండెం. ఆ పాలిపోయిన లక్ష్మిముఖం చూచి పట్టణమంతా ప్రతిస్వనించేలాగ గట్టిగా నవ్వాలనుకొన్నాడు. కానీ నవ్వురాలేదు.